

El plaer de desobeir

written by Ferran Planell | 5 d'octubre de 2024

De petit em delia per fer tot allò que tenia prohibit. Entretenir-me tan sols amb el que em deixaven fer m'abocava a l'ensopiment. La imaginació dels infants ha de poder volar. Permeteu-me la reflexió que ja he fet algun altre cop: "Malament aniríem si de petits no fóssim entremaliats" i que hi afegeixi "sense deixar de ser educats" –que una cosa no treu l'altra–. Fixeu-vos que no m'estic referint a "dolenteries" que seria quelcom més propi de ser dolent, sinó a "entremaliadures" que matisa, qualificant de no gaire greu, l'acte negatiu dut a terme. Amb això vull aclarir la diferència entre desitjar el que se'ns nega, que és el que m'esperonava a ser entremaliat de petit, i voler fer mal pel pur plaer de fer-ne, que ens converteix en dolents. Mai vaig sentir la necessitat de buidar cap ull ni amputar cap mà i encara menys de tallar-li a ningú el cap.

Si tot el que he dit concernent a la meva etapa més tendra, ho extrapolo a la meva actual –que considero ja tardana–, puc asseverar que em trobo en idèntic pensament i mantinc intacte el criteri vers els extrems. Continuo sense tenir cap intenció de fer mal a ningú. No se m'acudiria mai conduir en sentit contrari per una autopista, per més prohibit que estigui fer-ho; però, estant vedat igualment, he de reconèixer que anant en moto, com faig habitualment, avanço per entremig dels cotxes quan estan parats.

El verb "imposar" sempre m'ha fet basarda perquè massa cops comporta complir per obligació quelcom execrable, manat per algú a qui no reconeixes ni t'hi sents obligat. Què voleu que us digui, m'incomoda que m'imposin segons què i encara més si ho fa segons qui.

Personalment, estic fart que em prohibeixin exercir els meus drets, i no són pocs. Com sempre diu un bon amic, ser català

és molt cansat. Per què no hem de poder decidir lliurement el nostre estatus polític i la nostra sobirania? Per què no hem de ser nosaltres els que procurem com volem desenvolupar-nos econòmicament, socialment i culturalment?

Tothom sap que el dret a l'autodeterminació de tots els pobles gaudeix del reconeixement internacional, i ho subratllo, de tots. Què passa, doncs, que potser els catalans no som un poble? Que no és prou evident que els habitants dels Països Catalans ens trobem units per vincles socials i polítics i tenim una identitat cultural comuna forjada històricament? Que no està clar quina és la nostra llengua i que si volem ser poliglotes, que ho serem en més d'una llengua, ja ho decidirem nosaltres sense imposicions del 25% d'una en concret?

Som o no som poble? Doncs, actuem com a tal. Prou greuges. Abandonem-nos al plaer de desobeir.